

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa R. N.
przeciwko B. [...] spółce z o.o. z siedzibą w Ł.
o wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 28 września 2012 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 września 2012 r. Sąd Okręgowy w P. po rozpoznaniu sprawy z powództwa R. N. przeciwko B. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. o wynagrodzenie za pracę oddalił apelację powoda oraz orzekł o kosztach.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną powód. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że przedmiotowa skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ wystąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 80 k.p. oraz art. 78 § 1 k.p. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że powód za wykonaną pracę nie otrzymał należnego wynagrodzenia,

a Sądy obu instancji podzieliły stanowisko pozwanej, która będąc pracodawcą pozbawiła powoda prawa do wynagrodzenia. W ocenie skarżącego dokonując oceny wyroku sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy błędnie uznał, że nie doszło w tym przypadku do wyrażenia dorozumianej zgody na pracę w godzinach nadliczbowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurejurisprudencji. Już z tego względu skarga nie spełnia zatem wymogów kwalifikujących do nadania jej dalszego biegu.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wnoszący skargę wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, LEX 864056, postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2007 r., I PK 136/07, LEX 885052). Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w

przedstawionym powyżej znaczeniu. Wysiłek Autora skargi powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX 82274). Powód podważa ustalenia faktyczne i tych kwestii dotyczą jego wątpliwości. Pomimo wyraźnego zarządzenia pracodawcy powód nie zgłaszał pracy w godzinach nadliczbowych. Wobec tego, wbrew twierdzeniom skarżącego nie można przyjąć, aby pracodawca o tym wiedział i się na to godził. Ponadto, skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170). Skarga kasacyjna służy bowiem kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 46/11, LEX nr 1124097). W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Innych przesłanek skarżący nie podaje.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).